विश्वभूतेन्द्रियान्तःकरणमयमिवेन्दुस्वरूपं समस्तं
वर्णात्मैतत्प्रधाने कलनलयमये बीजरूपे ध्रुवेण ।
नीत्वा तत् पुंसि विश्वात्मनि तमपि परालम्बने कालतत्त्वे
तं वै शक्तौ चिदामून्यपि नयतु चन्द्रांशके वा निशान्ते
॥ ९ ॥

निर्द्वन्द्वे निर्विशेषे निरतिशयमहानन्दसान्द्रे वसानो
नापार्थे कृष्णपूर्वामलसहितपरे शाश्वतेऽभ्यासनीयं ।
सूक्ष्मं संकृष्य बीजोत्तममथ शनकैर्नीतनिश्वासचेताः
प्रक्षीणापुण्यपुण्यो निरुपमसुखसंवित्स्वरूपः स भूयात् ॥
१० ॥

मूलाधारे त्रिकोणे तरुणतरणिभे भास्वरे विभ्रमन्तं
बालार्कालोकलोलं जरठतरकुरङ्गाङ्ककोटिप्रभाभिः ।
विद्युन्मालासहस्रद्युतिरुचिरहसद्बन्धुजीवाभिरामं
त्रैगुण्याक्रान्तबिन्दुं जगदुदयलयावैकहेतुं विचिन्त्य ॥
११ ॥

तस्योर्द्ध्वे विस्फुरन्तीं स्फुटरुचिरतडित्पुञ्जभां भास्वरन्त-
मुद्गच्छन्तीं सुषुम्णासरणिमनुशिखामाललाटेन्दुबिम्बं ।
चिन्मात्रां सूक्ष्मरूपां कलितसकलविश्वां कलानादगम्यां
मूलं या सर्व्वधाम्नां स्मरतु निरुपमां हुंकृतीदाञ्चिरं वः ॥
१२ ॥

नीत्वा तां शनकैरधोमुखसहस्रार्काकरणाम्भोदधे
र्द्योतत्पूर्णशशाङ्कबिम्बमनुतः पीयूषधारास्रुतिं ।